

РЕШЕНИЕ

№ 3123

гр. София, 02.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

при участието на секретаря **ДИЛЯНА П. ЦВЕТАНОВА**
като разгледа докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**
Административно наказателно дело № 20231110205054 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-4332-023915/24.11.2022г.** издадено Началник ГРУПА към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, упълномощен със заповед № 8121з – 1632/02.12.2021г., с което на основание чл. 53 от ЗАНН на **Н. А. Д., ЕГН: ******* са му наложени: **1).** административно наказание парична „глоба“ **в размер на 2000.00 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца** за административно нарушение по състава на чл.174, ал.3 от ЗДвП вр. чл. 174, ал.3, пр.2 от ЗДвП и **2).** административно наказание парична „глоба“ **в размер на 300.00 лева** за административно нарушение по състава на чл.150а, ал.1 от ЗДвП вр. чл. 177, ал.1, т.1от ЗДвП.

В депозираната въззивна жалба се инвокират подробни съображения против издаденото НП. Твърди се, че същото е неправилно и незаконосъобразно, като постановено при съществени процесуални нарушения. Релевират се доводи за липсата на административни нарушения.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се явява лично. Представява се от защитник, който инвокира допълнителни съображения в подкрепа на изложените такива от въззивната жалба. **Претендират се разноски.**

Въззиваемата страна е редовно призована, но не изпраща процесуален

представител в съдебно заседание и не взема становище по жалбата. Не се релевират доказателствени искания. **Не се претендират разноси.**

Съдът като обсъди на основание чл.14 от НПК всестранно, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

I . Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок на основание чл.59, ал.2 от ЗАНН – виж справка на СДВР-ОПП от 12.05.2023г. на л.49 СП, че липсват данни за върната разписка за връчване на НП, от процесуално легитимирана страна, с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН – наказателно постановление, подлежащ на законов съдебен контрол от родово, местно и функционално компетентен съд на основание чл.59, ал.1 от ЗАНН, като жалбата е редовна от външна страна с посочване на изискуемите по закон реквизити, **поради което се явява процесуално ДОПУСТИМА.**

II. Разгледана по същество, въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

III. От фактическа страна (*“ipso facto” – извод от самият факт; “res ipsa loquitur” – фактите говорят сами за себе си*):

Жалбоподателят **Н. А. Д.** е правоспособен водач на МПС от 13.09.2004г. Същият бил наказван с влезли в сила наказателни постановления общо **55 пъти** и с влезли в сила електронни фишове общо **19 пъти** за различни по вид административни нарушения като водач на МПС по ЗДвП. Спрямо него били налагани и заповеди по ЗДвП с определени ПАМ „временно отнемане на СУМПС за срок не повече от 18 месеца“.

Жалбоподателят Д. бил крайно недисциплиниран водач на МПС. Наложеният му в кариерата му на шофьор административни наказания по издадените общо 74 влезли в сила санкционни акта не го възпирали да продължава да извършва административни нарушения по съставите на ЗДвП.

Жалбоподателят Д. е и осъдено лице с влезли в сила присъди по НЧХД № 44/2020 г. на РС – Елин Пелин в сила от 31.07.2021г. за престъпление по чл.130, ал.1 от НК и по НОХД № 7556/2021г. по описа на СРС в сила от 14.12.2022г. за престъпление по чл.324, ал.1 от НК. За останалите си осъждания същият бил реабилитиран по чл.88а НК.

Жалбоподателят Д. имал наложено административно наказание по чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, съгласно НП № 21-0353-000291/03.09.2021г., влязло в сила на 05.11.2021г.

С това НП № 21-0353-000291/03.09.2021г., влязло в сила на 05.11.2021г. жалбоподателят Д. бил осъден да заплати глоба в размер на 2000.00 лева в полза на Държавата. Имал също и наложено кумулативно административно наказание „лишаването от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

Към **02.11.2022г.** спрямо жалбоподателя Д. не е имало влязло в сила НП, с което например да му се е налагало административно наказание по чл.150а, ал.1 от ЗДвП (както приема СРП в постановлението си 10.01.2023г. по ДП № *****/2023г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр.пр. № *****/2022г., с което ДП е прекратено, за преценка дали жалбоподателят Д. е извършил престъпление по

съставите на чл.343в НК).

Но към **02.11.2022г.** с влязло в сила на 05.11.2021г. НП № 21-0353-000291/03.09.2021г., жалбоподателят Д., обаче, е бил административно наказан, считано от 05.11.2021г. с административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

Неговото СУМПС № 281566280 с валидност до 15.02.2022г. било иззето на 23.08.2021г. по административен ред **преди 02.11.2022г.** на основание влязла в сила Заповед за принудително наложена на основание чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП ПАМ №21-0353-000176/**23.08.2021г.**, поради административно нарушение по чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП.

Жалбоподателят Д. имал към 02.11.2022г. проблеми със съня. Употребявал антидепресанти за заспиване. Към 07.10.2022г. по изписана рецепта жалбоподателят Д. употребявал лекарство „Тритико“ от 75 мг., като само вечер преди заспиване приемал доза от изписаното лекарство - до 1/2 от хапче. Впоследствие към 27.03.2023г. жалбоподателят Д. употребявал по друга изписана рецепта и лекарството „Ципралекс“ сутрин по две хапчета.

Жалбоподателят **Н. А. Д.** се качил на **02.11.2022г.** в ползвания от него лек автомобил „А. А3“ с рег. № *****, собственост на Ю. Н. с ЕГН: *****. Със жалбоподателя Д. в автомобила нямало друго лице (например друг мъж). Той бил сам в автомобила. Жалбоподателят Д. привел посоченото МПС в движение. Шофирал го. Правоуправлявал го в гр.София с посока на движение от бул. Черни Врѣх“ към улица „Персенк“. **Часът бил около 21:30 часа на 02.11.2022г.** По същото време на 02.11.2022г., около 21:30 часа и на същото място в гр.София, в района на Лозенец, от бул. „Черни път“ и около бул. „Никола Вапцаров“ патрулирали служители на 04 РУ-СДВР в лицето на полицейските инспектори **свидетелят В. Л. М. и В. С. С.** Те изпълнявали служебните си задължения. Свидетелите М. и С. възприели автомобила на жалбоподателя Д.. Погледът им бил привлечен най-вече от розовите елементи на автомобила – розови огледала и розов преден капак. На свидетелите М. и С. им направило впечатление, докато били в своя служебен автомобил, движещият се автомобил, управляван от жалбоподателя Д.. Последният правоуправлявал по един и същ маршрут в гр.София, в района на Лозенец, бул „Никола Вапцаров“ от бул. „Черни път“ автомобила и минавал няколко пъти. Свидетелите М. и С. възприели, че жалбоподателя Д. навлязъл в насрещната посока с МПС в рамките на наблюдавания инкриминиран район преди кръстовището с ул. „Драгалевска“, в малка улица „Майор Томпсън“, която била еднопосочна и въпреки поставения на нея забранителен знак, недопускащ насрещно навлизане на МПС по нея. Свидетелите М. и С. спрели автомобила на жалбоподателя Д. за проверка, тъй като поведението му като водач на автомобила било съмнително за тях и доколкото било извършено административно нарушение по ЗДвП от жалбоподателя Д.. Поискали му документи за проверка – лична карта, талон за автомобила и СУМПС. Жалбоподателят Д. не представил само СУМПС. Била извършена справка чрез ОДЧ от свидетелите М. и С., според която жалбоподателят Д. е бил с отнето СУМПС по административен ред. Жалбоподателят Д. признал, че

неговото СУМПС е било отнето в по-ранен момент. Той признал пред свидетелите М. и С. на поставен от тях въпрос, че преди няколко дни е бил употребил и наркотично вещество. След този отговор, жалбоподателят Д. започнал да променя версиите дали е употребил или не е употребил наркотично вещество. На мястото на проверката пристигнало лице от женски пол, която била близка на жалбоподателя. След кратко време тя си тръгнала. На местопроизшествието нямало други лица, освен жалбоподателя Д., неговата позната, която се тръгнала в един момент, и свидетелите М. и С.. По време на проверката жалбоподателят Д. не е заявявал, че употребява лекарства и антидепресанти, каквото е лекарството „Тритико“. Не е казвал, че има проблеми със съня. Свидетелите М. и С. преценили да поискат съдействие от СДВР-ОПП с изпращане на служители, които да извършат проверка на жалбоподателя Д. за употреба на алкохол и/или наркотици като водач на МПС. На място пристигнали свидетелите А. Г. Д. и В. В. Г. – автоконтрольори към СДВР-ОПП. Жалбоподателят Д. дал съгласие да бъде изпробван с техническо средство за алкохол „Алкотест дрегер“ № 0133. Пробата му била отрицателна. Жалбоподателят Д. отказал да бъде изпробван с техническо средство „DRUG TEST ARM 5000 ADAM 0007“ за проверка дали е употребил наркотични вещества като водач на МПС. Спрямо него бил съставен на 02.11.2022г. в 23:30 часа талон за изследване № 113146 от 02.11.2022г. с административно предписание до 45:00 минути да посети ВМА гр.София за даване на кръвни проби за изследване. Имало издаден ТМИ номер 113146 за ВМА гр.София. Жалбоподателят Д. посетил ВМА – токсикология, тъй като бил придружен от свидетелите М. и С.. Жалбоподателят Д. бил прегледан от дежурния лекар В. Й.К. В протокола за преглед 03.11.2022г. в 00:15 часа бил отразен писмен отказ на жалбоподателя Д. да предостави кръвни проби за изследване за проверка дали е употребил наркотични вещества. В същия протокол било отразено поведението на жалбоподателя Д. – адекватно, активно, със запазена координация, без абстинентни явления, със запазено равновесие и че употребявал антидепресант, какъвто е „Тритико“ от 150 мг (за неспокоен сън). Д-р К. върнал талона за изследване на жалбоподателя Д. със стикерите на него на един от полицейските служители. Жалбоподателят Д. обективно възпрепятствал органите на СДВР-ОПП да извършат проверка за употреба на наркотични вещества като водач на МПС.

С постановление на СРП от 10.01.2023г. ДП с № **/2022г. по описа на 04 РУ-СДВР и пр.пр. № *****/2022г. било прекратено за разследвано престъпление по чл.343в, ал.2 от НК, извършен на 02.11.2022г. от жалбоподателя Д.. По случая е била уведомена СДВР-ОПП.**

За събитията от 02.11.2022г. спрямо жалбоподателя Д. по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП била издадена заповед за изземване на неговото СУМПС, като съдебното производство по адм.д. № 2755/2023г. е висящо (към днешна дата) и е приключило с невлязло в сила решение на първа инстанция, потвърждаващ издаденият индивидуален административен акт.

Срещу жалбоподателя Д. бил съставен АУАН серия ГА № 826219 от 02.11.2022г., от свидетеля А. Г. Д. в присъствието на свидетеля В. В. Г..

Въз основа на съставения АУАН серия ГА № 826219 от 02.11.2022г. е постановено от административно-наказващия орган **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-4332-023915/24.11.2022г.** издадено Началник ГРУПА към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, упълномощен със заповед № 8121з – 1632/02.12.2021г., с което на основание чл. 53 от ЗАНН на **Н. А. Д., ЕГН: ***** са му наложени: 1).** административно наказание парична „глоба“ **в размер на 2000.00 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца** за административно нарушение по състава на чл.174, ал.3 от ЗДвП вр. чл. 174, ал.3, пр.2 от ЗДвП и **2).** административно наказание парична „глоба“ **в размер на 300.00 лева** за административно нарушение по състава на чл.150а, ал.1 от ЗДвП вр. чл. 177, ал.1, т.1от ЗДвП.

Според заключението на изпълнената в съдебното производство СПЕ на Д. М. жалбоподателя Д. страда от смесено тревожно депресивно разстройство (депресия). Към момента на инкриминираните деяния е липсвала негова психоза. Същият е разбирал свойството и значението на извършеното и е можел да ръководи постъпките си. СПЕ сочи, че жалбоподателя Д. имал ясен спомен за случая. Пред вещото лице д-р М. той декларирал, че на 02.11.2022г. употребил предписаното му лекарство тритико. Заключение на СПЕ излага, че това лекарство се използва срещу депресивно разстройство и не се препоръчвало, след употребата му да се правоуправлява МПС. То влияело върху координацията и способността за работа с машини и за управление на МПС. След употребата на тритико, д-р М. сочи, че употребил лекарството изпитва сънливост, седираност, замаяност и замъглено зрение до един час от приема му. Това забавяло реакциите на взелия медикамента. Пред д-р М. жалбоподателят Д. е отричал да е шофирал в инкриминирания ден. СПЕ излага извода, че употребата на антидепресантите, какъвто е тритико, не води до зависимост и до онази мощна седация или повлианост, характерна за наркотиците. Лекарството тритико може да бъде отчетено при скрининг за наркотици и да даде положителна проба за употребен наркотик, без самото лекарство да е наркотично. Освен този извод, СПЕ приема, че към датата на деянието жалбоподателя Д., обаче, е бил активен и неповлиян от лекарството тритико, поради неупотребата му, съгласно данните от протокола за преглед на д-р В. Й. К. от ВМА гр.София от 03.11.2022г. в 00:15 часа. При разпита в съдебно заседание на д-р М., същата излага заключения за различните видове наркотици и какво въздействие имат върху човешкия организъм. Д-р М. дава и отговор, според който метаболит на употребено наркотично вещество може да бъде установен дори до срок от 14 дни след приема му, тъй като трудно се изхвърлял или усвоявал от човешкия организъм. Вещото лице излага, че лекарството тритико при употребата му не води до натрупване в човешкия организъм какъвто ефект принципно имат наркотиците. Експертът излага, че тритикото по начина му на въздействие се оприличава с начина на въздействие на хероина или марихуаната, но не са идентични – възниква сънливост, седация, успокоение, намаляване на тревожността от употребеното лекарство тритико.

Изложената фактическа обстановка се установява по категоричен начин

от събраните по делото писмени доказателства и от показанията на служители на 04 РУ-СДВР в лицето на полицейските инспектори **свидетелят В. Л. М. и В. С. С.**, въз основа на които е издадено обжалваното НП. Съдът кредитира събраните писмени доказателства и показанията на **свидетелят В. Л. М. и В. С. С.** изцяло, като корелиращи на изложената фактическа обстановка и на останалия доказателствен материал като предвид липсата на противоречия в тях, както и поради липсата на такива с всички писмени доказателства по делото, съдът не следва да излага съображения на основание чл.305, ал.3 от НПК – *“per argumentum a contrario”*. Необходимо е да се изложи, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия на конкретната личност е нормално разпитаният свидетел да описва някои детайли от събитието по различен начин, според собствената си гледна точка. Това обстоятелство се обуславя от **човешка перцепция, сугестия и контрасугестия**, които са предпоставени от обективни фактори, основани например на изминало време, но и от субективни фактори, свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и/или след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време. В тази насока е **Решение № 440 от 24.10.2011 г. на ВКС по н. д. № 2150/2011 г., III н. о., НК, докладчик съдията Цветинка Паикунова**, според което установяването на обикновени факти е дейност, строго индивидуална за всеки отделен субект. Освен добросъвестността, тя се влияе от множество други фактори - възраст, наблюдателност, особености и специфика на уменията за точно възпроизвеждане, интелектуални възможности, и не на последно място волева устойчивост, изразяваща се във възможността да се запамети и възпроизведе адекватно възприетото, даже и в условията на нестандартна ситуация, каквато се явява инкриминираното престъпление.

Независимо от изложеното, съдът счита, че показанията на **свидетелите А. Г. Д. и В. В. Г.** не носят пълна доказателствена информация, детайлност и/или конкретика, както например показанията на свидетелите В. Л. М. и В. С. С.. Свидетелите Д. и Г. заявяват, че нямат спомени за случая, с оглед многобройните АУАН-ве, които съставят всеки ден като служители на СДВР-ОПП и доколкото не могат да си спомнят, поради изминалото време. Въпреки това, същите потвърждават съставения в преписката АУАН серия ГА № 826219 от 02.11.2022г. и посочват, че са го подписали. АУАН серия ГА № 826219 от 02.11.2022г. съдържа и очертава фактите по делото. Тези факти по делото се потвърждават изцяло от показанията на **свидетелите В. Л. М. и В. С.С.** **Тези показания на двамата свидетели М. и С. следва да бъдат кредитирани в цялост.** Показанията им носят достоверна, логична, точна и доказателствено обоснована в рамките на останалия писмен доказателствен материал доказателствена информация – талон за медицинско изследване, докладна, справка за съдимост, справка картон на водача по ЗДвП, заповеди

за компетентност на актосъставителя и АНО, справка от СДВР, протоколи от съдебни заседания. Свидетелите М.и С. са възприели, че жалбоподателя Д. е управлявал пред тях на няколко пъти МПС лек автомобил „А. А3“ с рег. № ***** в гр.София с посока на движение от бул. Черни Връх“ към улица „Персенк“ на 02.11.2022г., около 21:30 часа. Установява се от показанията на свидетелите М. и С., че в рамките на наблюдавания от тях инкриминиран район, докато патрилирали и изпълнявали служебните си задължения, преди кръстовището с ул. „Драгалевска“, забелязали как жалбоподателя Д. с посочения автомобил навлязъл насрещно в малка улица „Майор Томпсън“, която била еднопосочна и въпреки поставения на нея забранителен знак, недопускащ насрещно навлизане на МПС по нея. Свидетелите М. и С. установяват, че жалбоподателя Д. е имал отнето СУМПС, тъй като е бил наказан по административен ред от правото да управлява МПС преди 02.11.2022г. и съгласно писмените справки по делото. Пред тях жалбоподателят Д. споделил, че преди няколко дни преди проверката от 02.11.2022г. в инкриминирания час, е употребил наркотични вещества, след което сменял на няколко пъти версията си по този отговор. Логично е според съда жалбоподателят Д. да отказва да бъде изпробван за техническо средство „DRUG TEST ARM 5000 ADAM 0007“ за проверка дали е употребил наркотични вещества като водач на МПС, тъй като би се уличил в престъпление по чл.343б, ал.3 от НК. Съгласно чл.121, ал.1 от НПК жалбоподателят Д., който има съдебно минало и знае тази разпоредба, не е длъжен да се уличава в престъпление по НК. В противен случай, жалбоподателят Д. би понесъл наказателно преследване за ангажиране на наказателната му отговорност с налагане на наказание по НК. Жалбоподателят Д. има право на защита. Законът насърчава такава защита за всяко лице, което потенциално може да извърши престъпление или е извършил такова, да не се уличава в същото. Всяко лице, което може потенциално да извърши престъпление или е извършил вече такова няма задължение да съдейства на органите на МВР и СРП за разкриването му. Тежестта да докаже едно обвинение за престъпление лежи върху прокурора чрез разследващите органи. За това е логично жалбоподателят Д. да откаже на свидетелите Д. и Г. от СДВР-ОПП пред свидетелите М. и С. от 04 РУ-СДВР да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества. Независимо, че жалбоподателя Д. употребява лекарството тритико същият можел да избегне административно-наказателната си отговорност по чл.174, ал.3 от ЗДвП, ако бе предоставил във ВМА гр.София кръвни проби за изследване. Най-ефективният, точният, пълният, чистият и истинският метод за проверка касателно това дали има употребен наркотик или лекарствен препарат антидепресант тритико от жалбоподателя Д. е кръвното изследване. Той е отказал да даде кръвни проби на 03.11.2022г. в 00:15 часа. СПЕ на вещото лице Д. М. сочи, че лекарството тритико не притежава ефекта, който причиняват истинските наркотици. Освен това, вещото лице посочи на съдебния състав, че метаболит на наркотик може да бъде установен до 14 дни след приема му в човешкия организъм, тъй като трудно се изхвърля и усвоява от личността. Съдът кредитира изцяло СПЕ като мотивирана, обоснована,

професионално защитена и неоспорена от страните. СПЕ кореспондира на цялата доказателствен съвкупност. Съдът кредитира цялата писмена документация, водеща до изясняване и установяване на извършените от жалбоподателя Д. административни нарушения по чл.150а, ал.1 от ЗДвП и по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Писмената документация по делото е в подкрепа на показанията на свидетелите М. и С., които имат най-пълнен и ясен спомен за случая. Съдът изначално не кредитира показанията на свидетеля И.Г. С.. Показанията на свидетеля С. обслужват защитната линия на жалбоподателя Д. като най-заинтересованото лице, което иска да избегне ангажираната му административно-наказателна отговорност. Показанията на свидетеля С. изцяло се опровергават от показанията на свидетелите М. и С.. Фактите по делото сочат, че свидетеля С. не е бил въобще на инкриминираното място при проверката на служителите на СДВР-ОПП и 04 РУ-СДВР спрямо жалбоподателя Д.. Свидетелят С. пресъздава защитни твърдения, споделени му от жалбоподателя Д.. Показанията на свидетеля С. са и нелогични сами по себе си. В заключение, съдът приема, че свидетелите М. и С. са служители на МВР. Те са изпълнявали добросъвестно и акуратно задълженията си по служба от инкриминирания ден и място. Липсва превишаване на правомощия или злоупотреба с такива от тяхна страна. Прилагали са своите правомощия на полицейски органи по ЗМВР и ЗДвП. Липсват в показанията на свидетелите М. и С. тенденциозност, преиначеност или недобросъвестност. Показанията им са логични, хармонични, добросъвестни, конкретни, взаимодопълващи се, независими, обективни, безпристрастни и непредубедени във висока степен. В показанията им липсва преиначаване на фактите или придаване на друг смисъл, какъвто не притежават. Същите спомагат за изясняването на обективната истина и фактите по делото, водещи до безспорна доказаност на извършените от жалбоподателя Д. административни нарушения, за които е ангажирана отговорността му.

IV. От правна страна (*“ipso jure”* – поради смисъла на правото):

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка *“ex officio”* относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

В изпълнение на това свое правомощие, съдът намира, че АУАН и НП отговарят от външна страна по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН - издадени са от надлежни органи и в рамките на техните пълномощия, като констатираните нарушения по всеки отделен пункт от НП са изчерпателно описани в акта за установяване на административните нарушения и в наказателното постановление. Описаните деяния като административни нарушения са сумирани правилно под съответните норми на материалния закон. АУАН и НП са надлежно връчени на нарушителя с оглед гарантиране на неговите права и правото му на защита. Поради тези причини съдът намира, че административнонаказващия орган и/или актосъставителя не са извършили съществени процесуални нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на обжалваното наказателно постановление и приложения към него АУАН, като обратните съображения

на жалбоподателя срещу тези правни доводи на съда са неоснователни и недоказани. Решаващата инстанция на СРС приема, че обстоятелствата, описани в АУАН, съставен срещу жалбоподателя Иванов са разбираеми и ясно отразени, при което за съдебният състав не възникват затруднения да разбере волята на актосъставителя Донев, още повече, че жалбоподателя Иванов е бил наясно фактически с описаните в акта обстоятелства, докато е бил на местопроизшествието и знаейки за елементите на всички административни нарушения, които е бил извършил и с които се е запознал при съставянето на АУАН. В тази насока, същият е подписал АУАН без възражения. Съдът намира, че жалбоподателя Иванов е бил наясно за какво е наказан и административно-наказателно обвинен, и не са създадени никакви предпоставки за нарушение на правото му на защита, доколкото в конкретния случай не са налице и последващи пречки за жалбоподателя да се запознае по негова инициатива със съдържанието на съставения АУАН и да разбере в какво е „обвинен“ чрез получаване на екземпляр от него, което е било сторено.

Съдът приема, че административните нарушения на жалбоподателя Н. А. Д. по чл.174, ал.3 от ЗДвП и чл. 150а, ал.1 от ЗДвП са доказани и установени.

1.). По отношение на нарушението по чл.150а, ал.1 от ЗДвП вр. чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Установи се, че жалбоподателят Д. е имал наложени административни наказания по чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, съгласно НП № 21-0353-000291/03.09.2021г., влязло в сила на 05.11.2021г., а именно административно наказание парична глоба в размер на 2000.00 лева в полза на Държавата и кумулативно административно наказание „лишаването от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца. Реално към **02.11.2022г.** жалбоподателят Д. не е бил наказван с влязло в сила НП, с което например да му се е налагало административно наказание за друго нарушение отново по чл.150а, ал.1 от ЗДвП, както е приела СРП в постановлението си 10.01.2023г. по ДП № *****/2023г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр.пр. № *****/2022г. за прекратяването касателно преценката дали жалбоподателят Д. е извършил престъпление по съставите на чл.343в НК.

По същественото в случая е, че жалбоподателя Д. към **02.11.2022г.** с влязло в сила на 05.11.2021г. НП № 21-0353-000291/03.09.2021г., обаче, е бил административно наказан, считано от 05.11.2021г. и с административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца. Неговото СУМПС № 281566280 с валидност до 15.02.2022г. е било иззето на 23.08.2021г. по административен ред с влязла в сила Заповед за принудително наложена на основание чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП ПАМ №21-0353-000176/23.08.2021г., поради друго административно нарушение по чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП (което не е предмет на разглеждане в настоящото производство).

Т.е. на 02.11.2022г., около 21:30 часа жалбоподателят Д. е управлявал МПС лек автомобил „А. А3“ с рег. № ***** в гр.София с посока на движение от бул. Черни Врх“ към улица „Персенк“, бивайки спрян за

проверка в еднопосочната улица на „Майор Томпсън“ преди кръстовището с улица „Драгалевска“, след като е бил лишен по административен ред от правото да управлява МПС за срок от 24 часа – имал е наложено административно наказание с влязло в сила НП, а неговото СУМПС е било иззето със заповед за ПАМ. Без СУМПС същият не може да правоуправлява МПС. Бил е лишен на валидно законово основание от него (от това право) по административен ред в инкриминираните време и място по настоящия случай. Поради това съдът приема, че е извършено административно нарушение по чл.150а, ал.1 от ЗДвП, което обаче не е повторно (като правен извод). Административното наказание по чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП, обаче, не е наложено за повторно нарушение по чл.150а, ал.1 от ЗДвП, а по основен санкционен състав по чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП. Административно-наказващият орган е имал предвид в НП, че за втори път (повторно – като фактически, а не като правен извод) жалбоподателят Д. е управлявал МПС без да притежава СУМПС, което е било иззето по административен ред със заповед за ПАМ и след като е бил наказан с административно наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 часа на основание НП № 21-0353-000291/03.09.2021г., в сила от 05.11.2021г. За пълнота на изложението, изискването за повторност (като правен извод) предполага в сроковете по ЗАНН да е налице влязъл в сила санкционен акт за същия вид нарушение по чл.150а, ал.1 от ЗДвП.

Според чл.150а, ал.1 от ЗДвП за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Съгласно чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП наказва се с глоба от 100 до 300 лв.: 1. който управлява моторно превозно средство, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред.

Според съдебният състав наложената на жалбоподателя Д. парична глоба в размер на 300.00 лева съответства на фактите за високата обществена опасност на извършеното административно нарушение по чл.150а, ал.1 от ЗДвП. Жалбоподателят Д. не зачита разпоредбите на ЗДвП и индивидуалните административни актове на държавни органи, ограничаващи неговите права да управлява МПС, тъй като е извършвал сериозни и тежки административни нарушения по ЗДвП, едно от които е това по чл.174, ал.3 от ЗДвП. **Жалбоподателят Д. е крайно недисциплиниран водач на МПС.** Наложеният му в кариерата му на шофьор административни наказания по издадените общо 74 влезли в сила санкционни акта не са го възпирали да продължава да извършва административни нарушения по съставите на ЗДвП. Наложеният му наказание в размер на 300.00 лева е съответно на високата степен на обществена опасност на личността на извършителя на нарушението по чл.150а, ал.1 от ЗДвП. Случаят не може да се квалифицира и като

маловажен по чл.28 от ЗАНН, поради тези съображения. Съдът намира наложеното на жалбоподателя Д. административно наказание парична глоба в размер на 300.00 лева е съобразена в пълнота с критериите за индивидуализация, предвидени в чл. 27 ЗАНН, имайки предвид, че същия е бил наказван по ЗДвП с друго влязло в сила НП и това предполага по-голяма доза критичност нарушенията на ЗДвП.

2.). Настоящият съдебен състав намира на основание събраните по делото писмени доказателства и гласни доказателствени средства от разпитите на свидетелите М. и С., че се доказва от обективна страна вмененото в административно-наказателна отговорност на жалбоподателят Н. А. Д. административно нарушение по състава на чл.174, ал.3 от ЗДвП

Съдът приема, че след като на 02.11.2022г., около 21:30 часа жалбоподателят Д. е управлявал МПС лек автомобил „А. АЗ“ с рег. № ***** в гр.София с посока на движение от бул. Черни Врх“ към улица „Персенк“, бивайки спрял за проверка в еднопосочната улица на „Майор Томпсън“ преди кръстовището с улица „Драгалевска“, същият с формалния си отказ да бъде проверен от свидетелите А. Г. Д. и В. В. Г. като служители на СДВР-ОПП в присъствието на свидетелите М. и С. от 04 РУ-СДВР за употреба на наркотични вещества с техническо средство „DRUG TEST ARM 5000 ADAM 0007“ е реализирал административно-наказателния състав по чл.174, ал.3 от ЗДвП. На основание чл.121, ал.1 от НПК жалбоподателят Д. има правото да не се уличава в престъпление по чл.343б, ал.3 от НК, доколкото пред свидетелите М. и С. е самопризнал, че няколко дни преди инкриминираната дата е употребил наркотични вещества. Без значение е, че жалбоподателя Д. употребява лекарството тритико. Ако е искал да избегне и административно-наказателната си отговорност по чл.174, ал.3 от ЗДвП, би следвало да предостави във ВМА гр.София кръвни проби за изследване. Не го е направил. Отказал е да стори и това на 03.11.2022г. в 00:15 часа пред съответното медицинско лице. И то напълно доброволно и съзнателно. Съдът прие, че най-ефективният, точният, пълният, чистият и истинският метод за проверка за това дали има употребен наркотик или лекарствен препарат антидепресант тритико от жалбоподателя Д. е кръвното изследване. СПЕ установи, че метаболит на наркотик може да бъде установен до 14 дни след приема му в човешкия организъм, тъй като трудно се изхвърля и усвоява от личността. Отказът на жалбоподателя Д. да бъде проверен за употреба на наркотични вещества като водач на МПС с техническо средство „DRUG TEST ARM 5000 ADAM 0007“ е доказано по безспорен и абсолютен начин. Липсата на предоставена кръвна проба на жалбоподателя Д. е част от правото му да откаже да бъде проверен по ЗДвП като водач на МПС правоуправлявал ли го е след употреба на наркотични вещества, което, обаче законът императивно забранява, независимо дали е престъпление или административно нарушение.

От субективна страна съдът счита, че установеното като доказано административно нарушение по състава на чл.174, ал.3 от ЗДвП е извършено при субективна форма на вината – пряк умисъл. Жалбоподателят Д., знаейки, че управлява своето МПС след употреба на наркотични вещества, преследвал

е тази цел, осъзнавал е обществената опасност на своето поведение, и противоправно отказвайки да бъде тестван за наркотични вещества в кръвта с техническо средство дрегер, като е съзнавал, че извършва извършва умишлено състава на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП и доколкото е бил в съзнание и възприемащ фактите от случая. Също така, нарушителят е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, знаел е, че не бива да управлява МПС след наркотични вещества, чието установяване с точност е отказал чрез съдействие да установи по регламентирания от закона ред, но независимо от това и въпреки знанието на правилото на чл.174, ал.3 от ЗДвП с оглед своята придобита правоспособност като водач на МПС е нарушил пряко установените от ЗДвП запрети, с което е целял настъпването на общественото-опасните последици за всяко от деянията си.

Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП: *„Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“.*

Съдът намира, че посочената по-горе норма съдържа два самостоятелни и алтернативни състава на административно нарушение, един от които е отказът за тестване с техническо средство дрегер, без значение дали жалбоподателят желае да даде кръвна проба за установяването на наркотични вещества в кръвта му чрез химическо изследване. Нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП ясно сочи, че се наказва водач, който *„откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози“.*

Т.е. според самия закон за движение по пътищата, с посоченото наказание от 2000.00 лева глоба и 2 (две) години лишаване от правоуправление на МПС се наказва както водач, който откаже да бъде тестван с техническо средство, така и този, който откаже да даде кръвна проба или не изпълни даденото му предписание навреме.

В случая, водачът е наказан за това, че е отказал да му бъде направено изследване с техническо средство тип дрегер - „DRUG TEST ARM 5000

ADAM 0007“, поради което с този отказ е осъществен съставът на нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП от обективна страна. Именно в тази насока, и административно-наказващият орган е определил за извършеното административно нарушение, а и събраните по делото гласни доказателствена средства по делото от показанията на свидетелите М. и С., както и събраните по делото писмени доказателства обосновават и доказват, че жалбоподателя Д. е наказан за отказ да бъде изпробван с техническото средство дрегер за установяване на употребата на наркотични вещества в кръвта му (чрез този способ), като неизпълнението на задължението на жалбоподателя Дагов касателно даването на кръв са факти, обосноваващи по еднопосочен начин високата тежест на извършеното административно нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП във връзка с формалния му отказ да бъде изпробван с „DRUG TEST ARM 5000 ADAM 0007“. Т.е. отказът да бъде изпробван с това техническо средство се потвърждава и с отказа му да предостави кръвни проби за изследване за проверка има ли употреба на наркотични вещества.

Съгласно § 6, т. 25 от ДР на **ЗДвП** "водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. За да бъде законосъобразно ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя и да му бъдат наложени предвидените в **чл. 174, ал. 3 от ЗДвП** наказания, следва да бъде установен отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол/наркотични вещества или неизпълнение на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол/наркотични вещества в кръвта му.

Разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП съдържа т.нар. алтернативни способности за приложение за доказване на алкохолна концентрация или наркотична употреба и отказ на който и да е било от тях, при липсата на отчетен резултат, изпълва състава на едно и също по вид административно нарушение.

Независимо обаче чрез кое от предвидените в закона способности за приложение за доказване на алкохолна концентрация – чрез отказ от изпробване с техническо средство или чрез неизпълнение на предписание за медицинско изследване или доказателствен анализатор, се осъществява едно и също нарушение - това по **чл. 174, ал. 3 от ЗДвП**. В тази насока е **Решение № 984 от 02.06.2017 г. на АдмС – Бургас по к. а. н. д. № 973/2017 г.**

Основната цел да се запрети такова деяние е да липсва възможност водачите на МПС, чрез отказ да избягват контрола за наличие на алкохол/наркотици или упойващи вещества.

Законодателят е преценил, че не следва да се стимулира такъв отказ и за това той е наказуем много по-строго, отколкото нарушението по **чл. 174, ал. 1 от ЗДвП** например.

В конкретния случай от приложените по делото доказателства, събраните гласни доказателствени средства (за кредитираните такива) от показанията на свидетелите М. и С.и от приложения по делото талон за медицинско

изследване и протокол от ВМА на д-р К. от 03.11.2022г. от 00:15 часа се установява, че въпреки че е бил поканен – жалбоподателят Д. противоправно е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества с „DRUG TEST ARM 5000 ADAM 0007“, както и въпреки че му е бил издаден талон за медицинско изследване – отказал да предостави и кръвни проби във ВМА на 03.11.2022г. в 00:15 часа в рамките на определеното време. Т.е. същият чрез отказа си да изпълни предписанието от връчения му талон, без да има обективна невъзможност да не го изпълни, е показал с поведението си, че няма да предостави, дори и кръвна проба за анализ, представляващ отказ, и предвид устният му отказ да даде проба на техническото средство „DRUG TEST ARM 5000 ADAM 0007“.

Съдът намира, че както в АУАН, така и в описателната част на наказателното постановление, отправеното „обвинение“ по чл.174, ал.3 от ЗДвП е индивидуализирано в степен позволяваща на жалбоподателя Д. да разбере срещу какво се защитава, като поведението му обективно покрива признаците на вмененото му нарушение, поради което и административно-наказателната му отговорност е ангажирана правилно в съответствие с приложимия материален закон.

Съдът намира, че административно-наказващия орган правилно е приложил материалния закон като е наказал жалбоподателя с наказанията по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, които в дадения случай са правно лимитирани от закона като основание и размер. Наказанията, предвидени от закона за нарушенията, са в правилно индивидуализиран размер, поради което за съда не съществува възможност да ревизира същите, като ги намали.

Настоящият състав приема, че по отношение на извършеното деяние по чл.174, ал.3 от ЗДвП не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, тъй като описаното нарушение по всеки от тези състава е свързано пряко и непосредствено с осигуряването на безопасни условия за движение на водачите и на останалите участници в движението. При това извършеното нарушение по всеки отделен състав по съществен начин засяга и застрашава обществените отношения, като среща широк, отрицателен, административен и обществен отзвук, с оглед на големия обем на деяния от този вид.

Наложените на жалбоподателя административни наказания по чл.174, ал.3 от ЗДвП са определени в предвидения размер, предвиден в закона за извършеното нарушение, което обективира извод, че същите са съобразени с разпоредбите на чл. 27 и чл. 12 от ЗАНН и не са налице основания за изменение на обжалваното НП.

В заключение относно размера на наложената глоба и лишаване от правото да се управлява МПС в определеният срок спрямо санкционираното лице, съдът намира, като инстанция по фактите, че това административно наказание по 174, ал.3 от ЗДвП изпълва целите на административното наказание по чл.12 от ЗАНН, съответно е на обществената опасност на установеното административно нарушение, завишената обществена опасност на личността на дееца като опасен водач на МПС и причинените от него вреди в обективната действителност по засягане на държавното управление

на обществените отношения, регулирани от ЗДвП, като наказанието е определено при правилно приложение на материалния закон.

Настоящият съдебен състав отчете причините за извършване на деянието по чл.174, ал.3 от ЗДвП, а те са изключително ниска правна култура и липсващо правосъзнание, противоправен и явен, дори престъпен стремеж на жалбоподателя Д. към демонстративно незачитане на правилата на ЗДвП, нереспектиран по никакъв начин от императивните правила на ЗДвП по чл.174, ал.3 от ЗДвП, и с оглед правилата на чл.174, ал.3 от ЗДвП, недопускащи управление на МПС, след употреба на алкохол или наркотични вещества, които административни нарушения и дори престъпления от подобен вид са изключително ежедневно често срещано безнаказано явление в страната ни, както и при явно незачитане на установения обществен ред и правопорядък, обусловени от принципите на правовата и демократична държава.

С оглед на всичко гореизложеното съдът счита, че подадената жалба се явява неоснователна, поради което обжалваното НП в цялост следва да се потвърди като законосъобразно и обосновано.

В заключение съдът не споделя изводите на въззивния жалбоподател от жалбата му, тъй като същите изцяло и в изложената пълнота обслужват упражняваната защитна функция в процеса и като най-заинтересована страна да избегне иницирираното срещу него административно – наказателно обвинение, като счита, че с приемане на неоснователността на тезите от въззивната жалба, с изложените от съда изводи от фактическа и правна страна се опровергават обратните по съображения доводи на жалбоподателя от жалбата му, поради което съдът приема, че на същите е отговорено и не следва отново да им се противопоставят аргументи за тяхната неоснователност, с цел процесуална икономия.

По разноските:

С оглед изхода на спора на жалбоподателя Д. разноски за заплатено адвокатско възнаграждение са недължими. Въззиваемата страна, обаче, не е претендирала разноски и такива не се присъждат на същата.

Отговорността за разноски е винаги обективна последица от развитието на съдебния спор и **страната създава виновно предпоставките за образуването му, следва да понесе санкционните последици за неоснователно му повдигане. В този смисъл решение № 67/ 03.04.2014 г. по гр.д.№ 2944/ 2013 г., IV г.о. на ВКС**, съгласно което отговорността за разноските сторени от насрещната страна по спора следва да понесат в пълен размер от другата страна с оглед изхода на спора, тъй като отговорността за разноски е обективна, дължи се на увреждащите действия на страната, която неоснователно е повдигнала правния спор и от тази отговорност законът не предвижда възможност за освобождаване или за нейното намаляване В тази насока настоящият съдебен състав следва да съобрази и последните промени в разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, извършени с ДВ бр.94 от 29.11.2019 г., които имат действие занапред и разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН вр. чл.144 вр. чл.143 от АПК вр. чл.77 ГПК. В производството по разноските

съдът прилага разпоредбата на чл.143 от АПК за сторените от страните разноски, а според чл.144 от АПК за неуредените случаи и въпроси в АПК и в частта на разноските се прилага субсидиарно ГПК за дължимите разноски, сторени от органа на съдебната власт (съда) (чл.77 и чл.78 ГПК). Доколкото въззивникът е равнопоставена страна на наказващият орган, то разноските за изпълнената СПЕ в размер на 750.00 лева следва да се възстановят в полза на бюджета на съда от загубилата страна, поради потвърждаването на НП и с оглед неоснователността на въззивната жалба. При това положение съдът намира, че с оглед изхода на производството, страната останала задължена жалбоподателя Н. А. Д. за разноските за СПЕ следва да ги възстанови от бюджета на съдебния орган в общ размер на 750 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 от ЗАНН, СРС, НО, 9-ти състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА КАТО ПРАВИЛНО И
ЗАКОНОСЪОБРАЗНО НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) №
22-4332-023915/24.11.2022г. издадено Началник ГРУПА към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, упълномощен със заповед № 8121з – 1632/02.12.2021г., с което на основание чл. 53 от ЗАНН на Н. А. Д., ЕГН: ***** са му наложени: 1.). административно наказание парична „глоба“ в размер на 2000.00 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за административно нарушение по състава на чл.174, ал.3 от ЗДвП вр. чл. 174, ал.3, пр.2 от ЗДвП и 2.). административно наказание парична „глоба“ в размер на 300.00 лева за административно нарушение по състава на чл.150а, ал.1 от ЗДвП вр. чл. 177, ал.1, т.1от ЗДвП.

ОСЪЖДА въззивникът Н. А. Д., ЕГН: ***** да заплати в полза на **Софийски районен съд** по бюджетната сметка на Висш съдебен съвет на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН вр. чл.144 вр. чл.143 от АПК вр. чл.77 ГПК сумата от **750.00 лева**, включваща възнаграждение за изпълнена в съдебното производство експертиза.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____